

Stríðið á Húnalandi

1. Um so miklar avrekskappar
fornar søgur røða,
frægir vóru í fyrndini,
meg lysti um teir kvøða.

*Grani bar gullið av heiði,
brá hann sínum brandi av reiði,
Sjúrður vann á orminum,
Grani bar gullið av heiði.*

2. Hetta frættist víða,
um so skamma stund:
deyður er Sjúrður Fávnisbani,
enn livir Sjúrðar sprund.

3. Artala kongur á Húnalandi
hugsar um tey ráð,
hvussu hann skuldi Sjúrðar gull
í sínar ognir fá.

4. Bórust boð frá orgum út,
Gðruni til handa,
festnað bíður Artala kongur,
drottur av Húnalandi.

5. Gunnar kongur frúnni ræður
- fáur man feigni vara -
Guðrun játtar konginum
til Húnalands at fara.

6. Skrýddur hestur við skrlak
hvønn júkagarpa bar,
Guðrun settist í saðilin,
ið prýddur við gulli var.

7. Riðu teir frá borgum út
við so bitran brand;
setta dag, ið sól upprann,
teir riðu á Húnaland.

8. Stevndu móti kongsins høll,
glitrar sól í svørðum,
brúður fylgdi, men Sjúrðar gull
teir goymdu í Júkagørðum.

9. Uppi í miðjum grasagarði
aksla teir sítt skinn,
so varð frúgvinn Guðrun leidd
í høgu hallar inn.

10. Kongurin fagnar júkagørpum
við so nýtum orðum,
gingu so í veitsluhøll
og settust at breiðum borðum.

11. Artala kongur í hásetið
síni brúður beyð.
Guðrun bar so bleika kinn,
hon mintist á Sjúrðar deyð.

12. Bryggjubál í borgum kyndu,
bjart í skála brann,
íløt stór á gólvi stóðu,
mjøður um tremur rann.

13. Gunnar og Høgni Júkason,
teir sótu í skikkjum reyðu,
teir vardu ikki tey svikini,
Guðrun í huga hevði.

14. Drukkið varð teirra brúdleyp,
har var gleði inni.
Guðrun sat við kongsins lið,
men hon bar sorg í sinni.

15. Dagurin leið og Artala kongur
frúnni beyð at sova,
gingu tey í skemmu inn,
og hurð varð fest í klova.

16. Náttin fór og dagur kom,
á grúgvu kappar lógu,
Gunnar kongur og Høgni kappi
eina í borgum stóðu.

17. Riðu aftur til Júkagarðar,
drukku har mjøð í blandi.
Illa líkast Guðruni
eystur í Húnalandi.

18. Bygdi í borgum vetrar sjey,
har gull sum dagur skein.
Guðrun saknar Júkagarðar
og menskan Sjúrdar svein.

19. Ikki treyt gaman í kongsins höll,
men Guðrun bar sorg í barmi,
mintist á ta ljósu tíð,
hon hvíldi á Sjúrdar ami.

20. Hon hevði svorið hilmiseið,
vildi hann frúgvín halda,
hevna skuldi hon Sjúrdar deyð
og sút og sorgir valda.

21. Kongurinn hevði í ráðagerð
at vinna tað gullið reyða,
Guðrun legði tey svikaráð
at hevna Sjúrdar deyða.

22. Legði hon kongi so vánt eitt ráð,
sprötti av hevndarhuga,
Guðrun elvdi brøðrum bana,
væl mundi ráðið duga.

23. “Tú skalt kanna títt valdra lið,
búgvast til snildarmeingi,
júkagørpum bana veita,
oyða menskar dreingir.

24. Tú býður teimum til Húnalands,
jól at drekka her,
tosa blítt, men hugsa ílt,
og svik í hjarta ber.

25. Tá ið tú hevur av skafti beint
brøðrum og frændum mínum,
tá manst tú ognast tað mikla gull,
teir goyma í vitrum sínum.“

26. Fljótur hestur sveinin bar,
ið flutti tey boð um fjøll,
hann bant sín hest við stallardyr
og trein í kongsins höll.

27. Sveinur gekk eftir hallargólvi
til kongsins teknarstól:
“Artala býður júkagørpum
at drekka við sær um jóll!”

28. Gunnar kongur sveinin biður
bera tey boð í bý:
“Vít skulu gista á Húnalandi
hesa jóltíð.”

29. Guðrun glað í hjarta varð,
hon fekk tey boð at hoyra.
Artala kongur liðið samlar.
Brátt syngja svørð í droyra.

30. Júkaungar til ferðar búgvast,
ta tíð, ið sveinur segði.
Teir vardu ikki tað níðingsverk,
Guðrun í huga hevði.

31. Tá var rómur í Júkagørðum,
garpar í saðil stíga,
Gunnar kongur og Høgni kappi
fremstir í fylking ríða.

32. Gíslar og hann Hjarnar ungi
í somu ferðum fóru,
lítið royndir í snildarmeingi,
so ungir á aldri vóru.

33. Fastir í saðil seggjar sótu,
fljótir hestar renna,
skundaðu ferð til Húnalanda,
lótu av sporum kenna.

34. Glaðir teir ríða til Húnalanda,
mundu ei svikini vara,
eingi skuldi borðini bera
aftur til Júkagarða.

35. Guðrun fagnar brøðrum blítt,
tó svik bar hon í sinni,
gingu teir í kongsins höll
og sessaðust har inni.

36. Drukku teir við kongsins borð,
gláðir uttan sýt.
Meðan læt Guðrun valdralið
treða í túnið út.

37. Guðrun gekk í hœllina inn,
fram at breiðum borðum,
allir heilsaðu drotning blítt
við so nýtum orðum.

38. Høgni studdist við gyltan maka,
Guðrun væl hann kendi,
henda sama brand hon sá
so ofta í Sjúrdar hendi.

39. Guðrun so til orða tekur,
hon lítur at Sjúrdar brandi:
“Hugdjarvur tú Høgni er,
tú torir til Húnalanda.”

40. “Tú hevur boðið júkagørpum
at koma í frið til tín,
nú kann síggjast á frúnnar brún,
hon stundar á deyða mín.